

Luxtorpeda, Gimli

Czuję się jakbym mówił do ściany
We własnym domu jestem pokonany
Wzrokiem uciekasz w drzwiach się mijamy
We własnym domu pokonany

Złość milczenie spływa po tobie
Przeziąka nim powietrze więdną kwiaty w ogrodzie
Paruje i skrapla osiada na ścianach
Dom chłonie toksyny i jątrzy się rana
Obojętność boleśnie wbija nóż w serce
A ręce są jak obce i zaciskają pętle

Wiem, że nie mam żadnych szans
Dlatego spróbuję jeszcze raz

Milczysz znów nie odpowiadasz
Nie wiem sam za co mnie karasz
Przebacz mi jestem jak trup
Daj mi szansę, spróbujemy znów

Dławią się nieśmiałe słowa pojednania w gardle
W imadle pretensji zdeptane na dnie
To co oschłe w głos drwi z tego co miłosne
A to co dobre wydaje się słabe i żałosne
Tyle miłości wyplutej wśród wyzwisk
Co dzień deptanej przez nas w poszukiwaniu winnych

Jest tak duszno, otwieram okno, oddycham mocno
I mroźne powietrze owiewa mi twarz
Nie umiesz oddać siebie to jak możesz dostać wszystko
To wszystko tak blisko przy sobie masz
Krzyczę głośno w noc, chyba nie mam szans
Ale wiem że mimo wszystko spróbuję jeszcze raz

Wiem, że nie mam żadnych szans
Dlatego spróbuję jeszcze raz